

Narsmødet.

Som vi ved fra tidligere Tider, saa maa der 100 tilstøende til Narsmødet for at faa Reduktion. Og da Reduktionen aabenbart vil faa stor Betydning for minnes Vedkommende, om de skal rejse eller ikke rejse til Narsmødet, saa, for at faa vide faa snart som muligt, om et tilstrækkeligt Antal er bestemt paa at rejse til Mødet — om Antallet 100 bliver fuldt, — saa anmoder jeg Venner og hele Samfundet at meddele mig eders Bestemmelse i enest 7. Maj; thi er man først klar over, at Reduktionen er sikret, haaber jeg, at en stor Stare af Samfundsvenerne stævner mod Nord Dakota til kommende Narsmøde — ogsaa en stor Ungdomsstare.

Unge Venner, I, som skal afse os ældre om høje Tid, kom op til Narsmødet i Hottens rundt omkring fra Menighederne! Der skal blive sørgel for spicielle Møder hver Eftermiddag for Ungdommen.

Menigheder over hele Linien, om muligt, send en Repræsentant, der kan være med at — bede for, overveje og beslutte i vore mange og herlige Samfundssagaber. Skære Menigheder, undværlig den Velsignelse at være med i at sende en Repræsentant til Narsmødet. Og vi Præster, som bør være forgangsmand i alle Guds Menigheders og Samfundssagaber, vi bør, om muligt, hver ene, give en gave Møde. Kristi Kærlighed bør tvinge os dertil for vore Selskabsgaveres rette Værdnings Skyld.

Ja, kære Broder, hører jeg, en og anden fattig Præstebroder siger: „Det kan du let skrive — jeg har ogsaa en god Villie, men jeg har ikke Pengene.“ — Vel, kære Menigheder, naar nu eders Præst efter Gode Haar og øver et ufortrødent Menigheds- og Samfundssarbejde, da hjælp ham med Rejsen til Narsmødet. Eders Præst vil da komme hjem med aandelige Goder, der mange Gange overvejer den lille Pengegave, hvormed I hjælp ham.

Narsmøderne blive med hvert Aar, der gaar, betydningfuldere — hvis vi da ellers — baade Præster og Menigheder — gaa frem i Landen, det vil sige: blive brændende i Landen for Sjælens Frelse. Det vil igen sige: at vi kan ikke nøjes alene med stor Menneftedigtighed, Velsalighed, Form, Styrelse og øst Sans — nej, men vi vil være færdige Menneftesfister.

Hvorledes dette Menneftesfisterarbejde skal øves, haade saa grundigt og omfangsrigt som muligt, det er derfor vi skal holde Narsmøde, for saa mange som muligt at holde fælles Bede, Overvejelser og Beslutningsmøder.

Foruden særlige Tider til Forhandling og Prædikener og Foredrag vil der ogsaa blive taget Tid til særlige Bedemøder; thi efter Luthers Lære, er ikke alene „fittigt bedet halvt studeret“, men ogsaa halvt Arbejde udført. Venner, over hele Linien, gøre eder vel fortrolig med Helligaanden, Naadens og Bønnens Land, saa blive I paany døbte med hans Jlddaab, saa komme I med „varme Hjertes“ til Narsmødet, med Jld fra Himmelen, den Jld, der fortæller alt Menneftesværk: Hovmod, Herstefølge, Skinsyge, Misundelse, haaret Hovfængelighed og Opblæthed, og saa bliver der da kun Spørgsmaal om et eneste, nemlig: Herrens Værk: Sjælens Frelse og Guds Værk.

Saa lad os da beslutte os til rundt omkring i Staterne i Starens at stævne mod Nord Dakota til vort tiende Narsmøde. Ved enteltvis, led i Fællesskab nu i den mellemiggende Tid til Mødet, laade at mange af Helligaandens Drift maa komme til Mødet, at det maa blive stort i Antal og stort i Velsignelser for alle, som komme der, at mægtige Strømme af Naade maatte ved Herrens Forbarmelse fløde ud over alle vore Menigheder, Missionspladser og Samfundsvirksomheder.

Venner, beslut eder nu med det samme, I læse dette lille Stykke i vore Blade til at sende mig eders Navne. Efter den 7. Maj skal det da blive offentliggjort, hvormange der er meldte til mig. Herren give os et talrigt og velsignet Narsmøde!

I Kærlighed

G. B. Christianen.

paa saadanne Steder, at dog Naaden maa tilbydes Syndere.

E. S. Møller.

Et Møde.

Fortælling af Max.

Jeg sad i Bentejalen i San Francisco og ventede paa Færgen. Jeg var kommen en hel Time for tidlig; Salen var næsten tom. Jeg satte mig hen i et Hjørne og underholdt mig med mine egne Tankter. Da saa jeg en ældre Mand komme ind ad Døren. Jeg ser paa ham og tænker: denne Mand skal der vist lavet i Danmark, og Manden synes mig bekendt.

Jeg rejste mig, gaar hen og hilser paa ham. Han besvarer mig „Goddag!“ med et venligt Smil og siger: „Det glæder mig at møde Landsmand og høre vort kære Modersmaal herovre i dette fremmede Land; men — er det ikke Max Mortensen? — Jo, siger jeg, det undrer mig næsten, at du sender mig; jeg har nu været herovre i ikke faa Aar. Men, lad mig nu se, — er dit Navn ikke Jens Væver? — Jo, ganske rigtig — jeg hedder jo rigtig nok Jens Væver, men Vævernavnet har jeg beholdt efter min Fader; selv har jeg aldrig lært at væve, men er bedst kendt under dette Tilnavn. — Er det længe siden du kom her til Californien? og hvorledes synes du om Landet? Det maa da være en stor Forandring for dig, da er jo nu allerede en gammel Mand. — Ja, det er nu snap et Aar, siden jeg kom hertil. Min ældste Søn har jo nu været her i mange Aar, og da han gjorde god Fremgang og var vel tilfreds, saa sit vore andre Børn, efter som de voksede til, ogsaa Lyft til at rejse herover; thi unge traftige Mennefter kan ligesom gøre bedre Fremgang her end hjemme og lettere faa et Hjem for dem selv. Da saa min kone forrige Aar døde, saa blev det ligesom for en smule for mig; jeg besluttede mig da til at sælge mit Hus og flytte herover til Børene. Ja, Landet synes jo at være godt, og Klimaet er storartet dejligt; det, som jeg savner mest, er vor danske Kirke. — Ja vel, Jens, jeg har selv følt det samme Savn, især i de første Aar, men trøstede mig med, „at den, Gud sætter ene, han selv er mere nær,“ og naar vi saa ælfter Frelseren og har hans Ord til Trøst og Opbyggelse, saa har det ingen Nød. Og saa maa vi jo hufte paa, at overalt, hvor vi kommer i Verden, er der altid et eller andet i Vejen, og dette er maalt ogsaa godt det samme. Men sig mig, hvorledes lever Knud Olsen? er han endnu den første Mand i Sognet derhjemme? Det var en prægtig Mand, da jeg boede der paa Egnen. — Ja, du har Ret; men — Knud er nu død. Han døde 2 Maanedere efter at jeg havde lagt min kære Hustru i Jorden, og dette bidrog til, at jeg følte mig endnu mere ensom; thi Knud var min bedste Ven, og det Mennefte, der har gjort mig mest godt, thi han var den Mand, der hjalp mig til at finde min Frelser og blive et troende Mennefte.

— Kom nu, Jens Væver! lad os sætte os i dette Hjørne der; det maa du fortælle mig, hvorledes dette gik til; det vil glæde mig at høre.

— Ja, se kun nu; før jeg begynder at fortælle, vil jeg spørge dig: Har du læst den Bog af P. Nielsen, som hedder: „Nye Tider“?

— Ja, vel har jeg, og det mere en en Gang, men hvorfor det?

— Jo, for saa hufster du maatte et Sted, hvor Emma siger til sin Veninde Ellen: „Du ved ikke, hvor godt Knud er; gif han ikke i dette Efteraar til den fattige Husmand derude paa Marken, ham der saa lsg, pløjede og saade hans Aug.“ Ser du! denne fattige Husmand, det er mig; men hvad Emma ikke den Gang vidste var, at han ved denne Lejlighed blev et Guds Redskab til, at jeg fandt min Gud. Se kun nu! Det var nu paa andet Aar, efter vi havde købt Huset; men Knud havde vi, og haardt var det at komme igennem. Saa havde jeg det Uheld om Efteraaret at falde ned og brækte mit ene Ben; jeg laa nu i Sengen paa 3 Uge. Venet begyndte at gro godt sammen; men jeg var indvortes syg. Doktoren sagde, det var af Faldet, og at jeg

tom mig nok. — Saa var det en Aften, Knud kom over til os. Efter at han havde spurgt til mit Befindende og fiddet og talt noget med mig, siger han: Hør, Jens Væver, har du gjort nogen Anstalter til at faa din Rug saaret? Nej, sagde jeg, dette er min og min Kones stadige Beslutning; vi er jo næsten fremmed her paa Egnen; hvem skal vi henvende os til; den lille Sum Penge, jeg havde sparet sammen til Arbejdet og Sædetorn, er nu gaaet med til Føde og Lægehjælp; vi ser ingen Udvej. — Ja, jeg kan vel tænke det, siger Knud, og derfor gif jeg herover til dig i Aften for at gifte dig, at i Morgen sender jeg min Karl, Søren, herover med Sætte og Redskaber samt 1 Ed. Rug (det er jo saadan, du plejer at faa i et Stifte) for at gøre det alt færdigt, saa du kan slippe for denne Beslutning; nu skal du ikke ligge og gruble over hvorledes du skal faa denne Ed. Rug betalt — thi Arbejdet koster ikke noget — og passer det dig ikke at betale for, saa kan jeg saa godt vente til næste Høst; din Jord er god, vel godet og behandlet, saa giver Gud et godt Aar, kan du let avle 8 a 10 Fæld, og da kan du let undvære den Ed. Rug. — Du kan da nok tænke, at vi blev glade over saa megen Godhed og Venlighed af en næsten fremmed Mand; men da jeg og min Hustru vidde bevidne ham vor Glæde og dybe Taknemmelighed, sagde han: Tys, tys! ingen Tak til mig, ellers gør I mig syg, jeg gør kun, hvad jeg skal gøre, hvad min himmelske Fader bed mig at gøre; tog jeg nu mod eders Tak, saa vilde jeg føle som jeg faldt den fra min Gud. Nej, tak I vor kære Fader i Himmelen, fra ham kommer Hjælpen, — han sagde til mig i mit Hjerte: se den stakkels Jens, han er syg, og han er fremmed, han lider Nød; han har nu hele Sommeren med stor Omhu laabt sin Brakmark til, og nu er det paa højeste Tid, at Rugen skal saas; gaa over og hjælp ham! Se, derfor er jeg her. Tak du og din Kone vor kære Gud alene og ikke mig. For at du bedre kan forstaa mig, vil jeg give dig et Eksempel: Se nu kommer Søren, om Gud vil i Morgen og lægger din Rugfæd, men derfor du saa vil udbyrde i Tak til ham derfor, saa vil han svare dig: du skylder mig rigtig ingen Tak, for jeg gør jo ikke andet, end hvad min Gudsord har befaleet mig at gøre, og derfor faar jeg Kost og Løn og tilkommer ingen Tak. Nu forstaa du mig nok, kun vil du og din Hustru gøre mig en Glæde, saa tag og lær et lille Salmeverk, som har været mig selv til saa stor Glæde og Velsignelse, det lyder saaledes:

Jeg være vil, o Jesu mild, hvor du mig fuldt vil have, jeg luffer ind i Sjal og Sind dig Jesus min, med al din Naade og Gave.

Det staar i Salmebogen Nr. 130; kua det tidlig og sild, ved Arbejdet og Hvile, lad det steds være i eders Tanter, saa det bliver som eders daglige Brød. Saa skal du se, Jens, hvilken Guds Velsignelse der vil komme i eders Liv.

— Ja, nu er jeg færdig! — Det gif som Knud havde sagt — Gud fandt os, og vi fandt vor Gud — og blev glade og lykkelige Mennefter. Knud blev vor bedste Ven, og sammen med ham var vi tilbragt mange, mange glade og velsignede Timer og Dage. — Gud være pris og takket for sin store Naade!

Men nu ligger Færgen til, og jeg skal mødes med min Søn, som kommer med Baaden.

Farvel, Farvel! og Gud i Vold!

Nationalsang.

(Af E. L. Madsen.)

„When Marcus Brutus grows so covetous,
To lock such rascals up in his heart,
Be ready, ye gods, with all your thunderbolts,
And dash him to pieces!“
SHAKESPEARE.

En Dag jeg paa min Nædding stod, i Slidt og Møj. Der laa en „Danst“ ved min Fod; jeg tog den op med angstet Mød, og af dens Thyer jeg forstod: —! Hallsj! — Hallsj!

Arlington Nurseries

Til Foraars-Sæsonen 1906 vil vi have paa Haanden:
Fuld Forsyning af Frugttræer, Smaafrugt, Træer og Buskvækster til Pryd, som Rosetræer, Grantræer osv.
Vi har paa Oplag de mest udvalgte Træer af det berømte Gano A. Letra, af det kendte Windsor A. Ebletræ og det nye og meget efterspurgte Larson Blommetræet.
Deres Frugt har vundet højeste Anerkendelse paa alle de ledende Udstillinger i de senere Aar.
Træerne gror paa Højland og er friske og sunde.
Katalog sendes paa Anmodning. Tilfredshed garanteres.
MARSHALL BRO'S, ARLINGTON, NEB.

gen i dens Hælfed. De forstaaer ikke det Princip, paa hvilket Mormontierne hviler. De ønsker ikke den Kærlighedsgering, at for Mormonen er Kirke og Stat eet og det samme, og denne ene er Kirken.

Der næres ogsaa ofte meget mindre Uvillie mod Mormonerne, end ventelig var, fra deres nærmeste Omgivelser. Deres Fjend og Arbejdsfærdighed faavel som deres Livlighed og Vælvillighed, gør dem ikke alene agtede men ofte helt uundværlige. Kun hvor Mormontierne er stærkest rodfæstet og ser sig i Stand til at herse med Jernhaand i Stedet for at tage med Fjelskandheft, møder den alvorlig Modstand. Det er en sørgelig Sandhed, saa vel i dette Stykke som i andre Forhold, at det er kun gennem personlig bitter Erfaring, at man faar Djet aaben for selv de største Under.

Mormonerne som Klasse betragtes paa et forholdsvis lavt Nærhedsniveau. Deres materielle Gudsbegreb berøver Livet dets Ideal og hammer al ædel menneftelig Stræben. Derfor er det, at Kvinden indtager en saa nedværdigende Stilling, og Børnene som Regel mangler de højere og ædelere Gøner.

Angen navntundig Statsmand, Kunstner, Forfatter, Musikker, eller Opfinder har Mormontierne frembragt. Er det ikke derfor vor Pligt som Fæderland af amerikanske Borgere ad lovlige Vej at tilintetgøre en Organisations, der under Kirkelighedens Maske berøver dens Medlemmer Muligheden for at opnaa fuld Udvikling som Mand og Kvinde, — en Ret, der ubetinget tilhører enhver Borger i en fri Republik?

Guds Riges Komme til vort danske Folk i Amerika.

Jeg er Redaktøren taknemmelig for Artiklen „Vi behøver Hermand“, hvori han udtaler klart Samfundets, og i Almindelighed ogsaa dets Præsters Stilling til „Lægmandsvirksomheden“, og jeg synes, at denne Stilling maa være tilfredsstillende for alle, at de Lægmand, som snæver eller rettere tror sig talset af Gud til at forkynde Guds Ord, maa undertafte sig en Modensbedsprobe hos det Kirkesamfund, som de betænder sig til, og under hvis Ledelse de ønsker at arbejde. Det finder jeg fuldstændig begrundet. „Ja, han bør ogsaa have godt Vidnesbyrd af Brødrene.“

Ja, saa er der jo Frihed for enhver til at Arbejde, og er der nogen, som venter paa at blive talst ad, saa modtag Redaktørens Kald i ovennævnte Artikel. Jeg ser saadan paa det, at den Mand, som virkelig er greben af Guds Naade og brænder af Kærlighed til Menneftesfælleskabet, og dette at forkynde Guds Ord for Mennefter er bleven en uimodstaaelig Magt i hans Sjal, da vil en saadan Mand hverken mangle Ydmyghed eller Frihed til at træde frem og melde sig selv, som Lægprædikanter.

Ja, kære Pastor Andersen, jeg er fuldstændig enig med Dem i, at Lægmandsvirksomheden indbefatter langt mere end Lægmandsprædiken, og dette „mere“ maa være det første; jeg er slet ikke saa meget for Lægprædikanter uden netop der, hvor Samfundet ikke formaar at stæffe regelmæssig præstelig Betjening. Jeg vilde ønske, at Kirkeraadet vilde overveje om det ikke burde, saavidt muligt, sørge for Lægprædikanter

I Danmark hører Larm og Straal, Johannes Ewald dør paa Baal! Jo! — den er drøj!

Den store Digters Kampfang, hint Næstertvad, som over Kongedøbet klang, da Willemoes sit Glavind spang, og Nelson selv tilbage tvang, Er dømt: — for skad!

I Danmark paa Kulturens Bud, har vistet sig aldeles ud! Rabarbara!

Nu i et taaget Madstrævsland, maa Bud gaa om: „Sid, Versemagere!“ — paa Stand, og frat om eders Fædrestrand, thi Præmie I vinde kan! Det galder! — tom!

Til Meltekeren I siden gaar, og der af Kunstens Høvl I faar: En Døsmens Dom!

Udbyd Bryggerierne.

Vi har modtaget følgende Indsendelse:
Jeg ser saa meget i „Danstere“ imod Saloonerne, og jeg siger, at Saloonerne er en meget slet og lav Plads. Men til hvem, der kan gøre noget imod Salooner og Drikkefond, vil jeg sige, at de maa tage Hensyn til Bryggerierne og Stederne, hvor de stærke Drikke laves, for de er Roden til Drikkefondet, og bliver Roden udryddet, saa vokter der ikke flere Ørene. Og tunde Bryggerierne, Brandevinsbrænderierne eller Brændevinsfabrikerne blive udryddet, hvilke vil ved et Aarfagen til, at Salooner bliver holdt, saa vilde det blive lettere at udrydde Saloonerne og den Slags Væver, der gør de fleste Ulykker i denne Verden. Læg Mærke til disse faa Ord, at Bryggerierne er Roden, hvorfra Saloonerne stammer.

Mrs. Flora E. Olsen.

Der er jo vissefelig noget i, hvad Mrs. Olsen skriver. Men vi kunde jo lige saa godt sige, at Bryggerierne vilde snart blive lukkede, om Saloonerne ikke købte deres Væver, og Saloonerne vilde snart blive lukkede, om der ingen købte deres Væver. Imidlertid — den personlige Frihed til at drikke kan man jo ikke fra tage nogen, men da det er en Erfaringsgag, der daglig gentager sig, at Handlen med beruende Drikke er Kilden til utallige Under og Ulykker, saa burde Fabrikationen og Handlen med lige fordærvelige Væver forbydes ved Lov. Vi mener dog, at det vilde blive langt vanskeliggere at forbyde Fabrikationen end Handlen. Men blev Handlen forbudt og Forbudet overholdt, saa fandt Bryggerierne ingen Afsetning, og saa vilde Fabrikationen kun funde finde Sted for privat Brug, og da var den næppe farlig. Red.

Han var en gammel Mand.
Hans daarlige Udiale af det engelske Sprog røbede, at hans Bugge havde staaet i det fjerne Norge, og at han ikke havde været længe her i Landet. Hans Hjerte var imidlertid, paa rette Plads, og hans Sympathi var med dem, som var Egg og Lidende. Han havde sjensynlig lært af Erfaring, hvad der turde vise sig at være af uberegnelig Værdi for andre, som det havde været for ham selv. Det var med adskillig Banflidighed, at han gjorde sig forfaaellig for Mrs. S. M. Brown, West Boylston, Mass., men de Oplæsninger hun fik blev en Rilde baade til Hygge og Lykte i hendes Hjem. Hun skriver: „Da min lille Pige var atten Maanedere gammel, blev hun meget syg. Vi havde flere Læger og forsøgte alt, vi kunde tænke paa, men hun blev ikke bedre. Hun kunde undertiden gaa i fire Dage uden at faa Afføring. Vi lagde mange Penge ud for hende, men alt til ingen Nytte. En Dag traf jeg ved et Tilfælde en gammel Nordmand i en Nabo's Hus, og han hørte mig sige, at jeg var bange for, at min Pige skulde dø. Han begyndte paa daarlige Engelse at fortælle mig om Kurilo, som han sagde, han troede vilde helbrede hende. Han var saa venlig at give mig en Flaeste til at prøve, hvilket jeg ogsaa gjorde, og min lille Pige begyndte straks at blive bedre. Jeg fik noget mere af Medicinen, og da den var brugt op, var min Pige frisk og begyndte at vokse, som hun aldrig havde vokset før. Jeg kan i Sandhed sige, at Kurilo er værd sin Vægt i Guld.“ Dr. Peter's Kurilo er uvurderlig for Mødre, der har smaa at tage vare paa. Da den er mild og dog virksom, egner den sig specielt for deres Behov. Den er ikke en Apotheker-Medicin, men sælges direkte til Forbrugere gennem lokale Agenter ansatte af Fabrikantene, Dr. Fahrney & Sons Co., 112-113 So. Hohne Ave., Chicago, Ill.